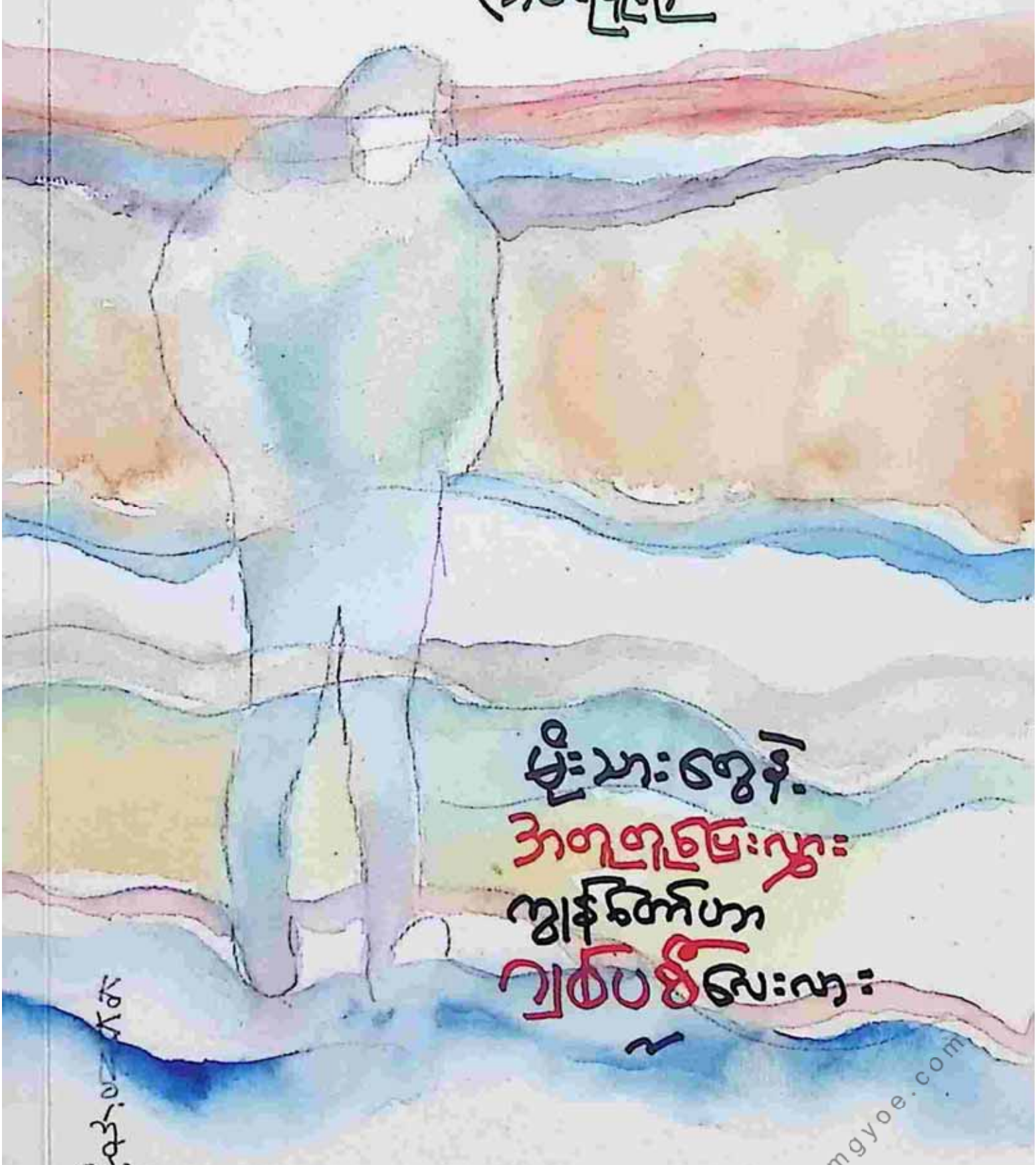

အောင်ကိုကို (အမရပူရ)

မှီးသားတွေနဲ့
အတုတုပြောပြော
ကျွန်တော်ဟာ
ဘုတ်ပိုင်လေးကား

မြို့နယ်အုပ်စု

mgyc.com
မောင်ကိုကို
(အမရပူရ)

စိမ်းလန်းခြင်းကို

ကျွန်တော့ရင်ဘတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းရမည်လား

စိမ်းလန်းခြင်းထဲသို့

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခိုင်စင်ထိုးချလိုက်ရမည်လား

ကောင်းကင်မိုးသားတွေနှင့်အတူ

ကျွန်တော်ပြေးလွှားနေမိပါသည်

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂျစ်ပစီလေးတွေဟာ

ဘယ်လိုအမှုအကျင့်ဘယ်လိုအလေ့အထတွေနဲ့

နေထိုင်တတ်ပါသလဲကွယ်

မှိုသားတွေနဲ့
အတုတူပြေးလွှား
ကျွန်တော်ဟာ
ဂျစ်ပစီလေးလား
~

MKK0007

1,700.00KS

ပိုးသားတွေနဲ့ အတူတူပြေးလွှား ကျွန်တော်ဟာ ဂျစ်ပစီလေးများလား၊ မောင်ကိုကို (အမရပူရ)
စာမျက်နှာ ၁၁၁ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၈၊ အစိမ်းရောင်တာရာ အနုပညာထုတ်လုပ်ရေး၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ
ရောင်းချေး ၁ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

အပိုင်း (၁)

တစ်ခန်းလုံးမှာလည်း
ရေမွှေးရနံ့တွေထုံယစ်လို့။
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။
ကျွန်တော့်ဖေဖေနားက
ကုလားထိုင်အလွတ်မှာ
စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံက
ကျွန်တော့်ထက်တောင်
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှတယ်။
သူဟာ ကျွန်တော့်ထက်တောင်မှ
ဖေဖေကို ပိုင်နိုင်ပုံပဲ။
ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်
ထမင်းလက်ဆုံစားရတာကို
ကျွန်တော် ကျေနပ်နေတုန်းမှာ
သူရောက်လာတယ်။
ကျွန်တော် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်သွားတယ်။
ဖေဖေမျက်နှာကို
ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တယ် ...

[၁]

ကျွန်တော်ဟာ ရေဒီယိုတစ်လုံး မဟုတ်ဘူး၊
 ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး မဟုတ်ဘူး။
 ကျွန်တော်ဟာ အင်တာနက်လည်း မဟုတ်ဘူး။
 ကျွန်တော်ဟာ ဂြိုဟ်တုနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား
 လည်း မဟုတ်ဘူး။

ကမ္ဘာကြီး... ဟုတ်လား။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး နှံ့စပ်သေချာ
 အောင် သိပါ့မလဲဗျာ။ အင်ဖော်မေးရှင်းဆိုတဲ့ သတင်းအချက်အလက်
 တွေ အားလုံးကို စုပ်ယူထားတဲ့ စက်တစ်လုံး မဟုတ်သလို ကျွန်တော်
 ဟာ သတင်းစာတစ်စောင်လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူးလေ။

အိုး... အမှန်တကယ်ပဲ...။

ကျွန်တော်နေထိုင်ခွင့်ရတဲ့ကမ္ဘာက ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းလေး
 ရယ်။

ခွေးကလေးတစ်ကောင် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်တစ်ခုထဲမှာ နေထိုင်
 ရပေမဲ့ အဲဒီခြံဝင်းရဲ့တံခါးကို ခြံပိုင်ရှင်က သော့ခတ်ထားတယ်။

ခွေးကလေးဟာ သော့မဖွင့်တတ်သလို သော့ကို ခိုးယူဖို့လည်း
မကြိုးစားခဲ့ဘူး။

သနားစရာကောင်းတဲ့ ခွေးကလေးဟာ တစ်ခါမှ သူ့ကို ပိတ်ဆို့ထား
တဲ့ တံခါးကို သော့တံလေးခိုးပြီး ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးမရခဲ့ရှာဘူး။

ကျွန်တော် တွေးကြည့်တာပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အတိတ်ဘဝ နေ့စွဲတွေကို ကျွန်တော် တွေးကြည့်
တယ်။

ကျွန်တော်ဟာလည်း အဲဒီခွေးကလေးနဲ့ ဘာထူးမှာမို့လဲ။

သနားစရာကောင်းတာက ခွေးကလေးတစ်ကောင်တည်း မဟုတ်
ဘူး။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင်ဟာလည်း ကြယ်ကလေး
တစ်ပွင့် မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ကြွဆင်းကျတာကို လိုက်မဖမ်းတတ်
သလို စိတ်ကူးသစ်တွေကိုလည်း မဆွတ်ခူးတတ်ဘူး။

သနားစရာ ငတုံးလေး တစ်ကောင်။

အဲဒီကောင်လေးဟာ ကျွန်တော်ပေါ့။

မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ ကျွန်တော် နေထိုင်ပါတယ်။

အဲဒီမြို့က စက်ရက်ကန်း ခတ်သံတွေ ဆူညံနေတာပဲ။

ကောင်းကင်ကို စက်သံတွေနဲ့ ပင့်တင်ထားတဲ့ မြို့တဲ့။ စက်ရက်
ကန်းခတ်သံတွေက ဆူညံမြည်ဟည်းစွာ မြို့ကလေးအပေါ်က ကောင်း
ကင်ကို ပင့်တင်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီလို စာရေးဆရာတစ်ဦးက ပြောခဲ့
တယ်။

ကျွန်တော့်မြို့ကို ကျန်စစ်သားက တောဝက်ပစ်ရင်း တွေ့ရှိခဲ့တာ
တဲ့။ ကျန်စစ်သားကြောင့် ကျွန်တော့်တို့မြို့ ဖြစ်လာခဲ့တာတဲ့။

တကယ်လို့သာ ကျန်စစ်သားဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းကြီး မရှိခဲ့ရင်
ကျွန်တော့်မြို့ကလေးဟာ ရှိလာပါ့မလား။ ကျန်စစ်သားကိုယ်တိုင်

ကလည်း ဒီလောက် စက်သံတွေနဲ့ ဆူညံတဲ့မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်လာမယ်ဆို တာ ကြိုတင်တွေးတောမိရင် ကျွန်တော့်မြို့ကလေးကို သူ ဖော်ထုတ်ပါ့ မလား။

ကျွန်တော့်မြို့ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ လုံချည်အထည် ဘယ် နှံသောင်း စက်နဲ့ ထုတ်လုပ်တယ် ဆိုလားပဲ။

ပြောကြတာပဲ။

ကျွန်တော် အရေအတွက် အတိအကျ မသိဘူးလေ။

ကျွန်တော် သိတာက စက်သံတွေ ဆူညံနေတာပဲ သိတယ်။

နောက်ပြီး သူ့ဘာသာ လုံချည်တွေ ဘယ်လောက်ထုတ်လုပ် ထုတ် လုပ် အဲ့ဒီလုံချည်တွေက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဂျင်းဘောင်းဘီပဲ ဝတ်တတ်တာ လေ။

ကျွန်တော့်မြို့က ထုတ်လုပ်တဲ့ ပုဆိုးတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ရွှေဘိုဆိပ်ခွန်တို့ အမရပူရတို့က ထုတ်လုပ်တဲ့ ပိုးနဲ့ချည် တွဲထားတဲ့ ပိုးတွဲပုဆိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

(ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေးရယ်။)

အဲ့ဒါတင်လား။

မဟုတ်သေးဘူး။

မလေးရှားက လာတဲ့ပုဆိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

အိန္ဒိယက လာတဲ့ပုဆိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

ကျွန်တော်ကြိုက်တာက U.S.A က လာတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီရယ် လေ။

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော် မကြိုက်တဲ့ အရာတွေက ရေတွက်လို့ ရနေတယ်။

သိလား။

နွားနို့ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

စိုးအောင်ကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။

ရေဒီယိုရဲ့ ကာလပေါ်သီချင်းတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

နို့ချဉ်အေးကို သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီ နို့ချဉ်အေး ဖန်ခွက် မျက်နှာပြင်ပေါ်က ရှုပ်ယှက်ခတ် မွစာကြနေတဲ့ အုန်းသီးဆန်ဖတ်တွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

ဂျေဒိုးနတ်ရဲ့ အချိုမှုန့်တွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

ဝက်သားတုတ်ထိုးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

ဆန်နီ ဆူပါဆလွန်းအဖြူကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ပပလွှားလွှား နိုင်လွန်းလို့။

မက်ဒေါနားကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ညစ်ပတ်လို့။ မြူဆွယ်တဲ့ အမူအရာဆို ကျွန်တော် မုန်းတောင်မှ မုန်းသေးတယ်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တိုတွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ နံလွန်းလို့။

ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ စာအုပ်တွေက လက်ညှိုးတွေ ထိုးလွန်းလို့။

ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ဘလက်လေဘယ်လ် ဝိစကီကိုလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ မွေးနေလို့။

[၂]

အားပါးပါး... အရမ်းအလုပ်လုပ်တဲ့ ကျွန်တော့်မြို့ပဲ။
 ပျင်းစရာကောင်းအောင်ကို အလုပ်လုပ်ကြတာ။
 သူဌေးတွေကလည်း အလုပ်သမားတွေလိုပဲ အလုပ်လုပ်ကြတာ။
 ကျွန်တော့် ဖေဖေဆိုရင် အင်ဂျင်လည်း ဝင်နှိုက်တာပဲ။ အလုပ်
 သမားတွေလည်း ညွှန်ကြားတာပဲ။ ချည်ထုပ်ပုံကြီးနဲ့ အထည်ပုံကြီးကြား
 ထဲမှာလည်း အဖေ နစ်မြုပ်နေတာပဲ။ ဆန်နီ ပစ်ကပ်တစ်စီးနဲ့ ဖေဖေ
 ပြေးနေတတ်သလို ဂရန်ဒီ မတ်ခ်တူးနဲ့လည်း ဖေဖေ လှုပ်ရှားနေတာပဲ။
 တိုက်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ အလုပ်များနေတာကို
 ကျွန်တော်က ကြည့်ရင်း အူထဲမှာ ယားကျိ ယားကျိ ဖြစ်လာတယ်။
 အဲလို အူထဲ ယားကျိ ယားကျိ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်က
 လမ်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာတတ်တယ်။
 လက်ဖက်ရည် ချိုပေါ့ကျ တစ်ခွက်ရယ်၊ စီးကရက်တစ်လိပ်နဲ့
 သီချင်းရယ် ငြိမ်နေလိုက်တယ်။
 ဟော ဖေဖေ ဆန်နီပစ်ကပ်နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ 'ဝူး'ဆို မောင်းသွားတာ
 ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်ဘာသာ အပြင်ထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည် ချိုပေါ့ကျနဲ့ စီးကရက်နဲ့ သီချင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်နေတာကိုလည်း 'ဝူး' ဆိုတဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ်ရဲ့ အသံက ကျွန်တော့်ကို အူတွေ ယားကျိယားကျိ ဖြစ်အောင် လုပ်သေးတယ်။

ညနေစောင်းပြီဆိုရင် ဖေဖေက ဂေါက်ကွင်းကို သွားတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဂေါက်သီးကို ချက်ချင်းရိုက်မထည့်ဘဲ ဂေါက်ရိုက်တံကြီးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ချိန်ဆနေတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်က တင်းတင်းမာမာ အရေးကြောင်းလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကလေး သနားတယ်။ ဖေဖေကို သနားတယ်။

ဂေါက်တံနဲ့ ဂေါက်သီးလေးကို တစ်ချက်ရိုက်ဖို့အရေး ကမ္ဘာကြီးကို ရိုက်တော့မလို ဖေဖေ ချိန်ရွယ်နေသေးတယ်။

ဟော... ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီ။

ဘယ်တော့မှ ကျင်းထဲ ဝင်တယ်ကို မရှိဘူး။

လွဲချော်။

ဪ...။

ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ချိန်ရွယ်မှုဟာ ဒီလိုဒီလို လွဲချော်တာ ထုံးစံပဲထင်ပါရဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ခွက်ထိုးခွက်လန် အူလှိုက် သည်းလှိုက် ရယ်မောပစ်လိုက်တယ်။

လူကြီးတွေရဲ့ လွဲချော်မှုကို ကြည့်ပြီး ဟားတိုက် ရယ်မောရတာဟာ ချော့ကလက်ကိတ်မုန့် စားရတာထက်တောင် ပိုအရသာရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်က အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်မောရင်း ရယ်တာ ခဏရပ်လိုက်ပြီး ဖေဖေမျက်နှာ ဘယ်လောက် ဒီဂရီအထိ ရှုံ့မဲ့သွားသလဲဆိုတာ ထပ်ကြည့်ချင်သေးတာနဲ့ တစ်ခါ ပြန်ကြည့်မိတယ်။

ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလိုက်တာ၊ တော်တန်ရုံကောင်ဆိုရင် ကျွန်တော် အရည်ပျော်ကျသွားနိုင်တယ်။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေတာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမြင့်သွားပြီလဲ မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်တည်တည် နေပစ်လိုက်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ်ပေါ်မှာ အဖေနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်မြို့နဲ့ မိုင်အနည်းငယ်သာဝေးတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို လိုက်သွားတယ်။

‘သား ပျင်းရင် လိုက်ခဲ့ကွာ’
လို့ ဖေဖေက ပြောတော့
‘လိုက်မယ် ဖေဖေ’

လို့ ကျွန်တော် အော်ပြောရင်း ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းတံခါးကို အူယားဖားယား ဆွဲဖွင့်၊ ကားတံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ဆန်နီပစ်ကပ်ဆိုတော့လည်း လစ်မစ်တက်တို့ ဂရန်ဒီမက်ခ်တူး တို့လိုတော့ တံခါးပိတ်သံက တိုးတိတ် ညင်သာခြင်း မရှိဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ နယ်မြို့မှာတော့ ဆန်နီပစ်ကပ်ကား၊ ဟိုင်းလပ်နဲ့ စူပါရ(ဖ်)လို ကားမျိုးပဲ အသုံးများတယ်လေ။ ကားနောက်ပိုင်းမှာ စက်ရုံထုတ် အထည်အလိပ်တွေလည်း နင့်နင့်ပိုးပိုး တင်လို့ပြုလို့ ကောင်းတာပေါ့။

ဖေဖေက ကားကို ခပ်မြန်မြန် မောင်းတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း လေကလေး ချွန်လို့။ ကားပေါ်မှာပေါ့။ ဒူးကို နှိပ်လို့။

ကိုယ့်ဖေဖေ မောင်းတဲ့ကားကလေးတစ်စီးပေါ်မှာ ကိုယ့်ဖေဖေနဲ့ အတူတူ ကားလျှောက်စီးရတာကိုက ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကျွန်တော်ဟာ လေကလေး ချွန်လို့။ ကားပေါ်မှာပေါ့။ ဒူးကိုနှုတ်
 လို့။ ပုဂ္ဂလိက အရက်ချက်စက်ရုံကြီးတစ်ရုံကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ်
 လာခဲ့ပြီ။ ဘုရားစေတီ တစ်ဆူနှစ်ဆူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကားက
 ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ အဝေးပြေးကားကို စောင့်နေတဲ့ခရီးသည်တွေက ကျွန်
 တော်တို့ရဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ်ကားကလေးကို မတားရဲပါဘူး။ သူတို့ရှေ့မှာ
 မြန်မြန်မောင်းသွားစဉ် ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်မြီးကို ငေးမော ကျန်
 ရစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ လောကကြီးဟာ အဲလိုပဲ။

ကားကလေးတစ်စီးနဲ့ လမ်းဘေးက လူတွေကို လမ်းဘေးမှာပဲ
 ထား ချန်ရစ်ခဲ့ရတာဟာ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ကျွန်တော့်ဖေဖေက တကယ် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တယ်။
 ခရီးသည်တင်ကားတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ တစ်စီးပြီး တစ်စီး
 ကျွန်တော်တို့က ကျော်တက်ခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်နေတဲ့မြို့က mass production ဆန်ဆန် ကုန်ထုတ်လုပ်
 တဲ့မြို့၊ စက်တွေရှိတဲ့မြို့၊ လူတွေက အလုပ်သာ အားကြီးခန့် ဖိလုပ်ကြ
 တာ။ အဲဒီ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို စားစရာ စည်းစိမ်ယူစရာ
 သက်သောင့်သက်သာ နေရာလေးတစ်နေရာ ကောင်းကောင်းရှိတာ
 မဟုတ်ဘူး။

ဟော...

ကြိုဆိုပါ၏ ကို ကျွန်တော်တွေ့ရပြီ။ ကျွန်တော့်မြို့က လူကြီး
 တွေက ဒီမြို့ကို လာပြီး စည်းစိမ်ခံတယ်။

ကျွန်တော် သိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဖေဖေအရွယ် လူကြီးတွေ စည်းစိမ်ခံတယ်
 ဆိုတော့ ဘယ်လို ရုပ်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဘယ်လို အသက်ရှိပစ္စည်းတွေနဲ့လဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂစ်တာတစ်လက်ကို တီးခတ်နေရတာလည်း
 Feeling ပဲ။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် နှင်းမှုန်တွေထဲကနေ ငွေလဝန်းလေးကို မြင်နေရချိန်မှာ လမ်းနံဘေး အုတ်ခုံလေးပေါ်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ အော်ဟစ်သီဆိုနေရတာကလည်း Feeling ပဲ။

ဖေဖေရဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ်လေးကို ညမှာ ဖေဖေမသိအောင် ခိုးထုတ်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လွတ်လပ်ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းနှင်နေရတာကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် Feeling ပဲ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိုပေါ့ကျတစ်ခွက်နဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ရတာကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် Feeling ပါပဲ။

ဖေဖေဟာ ကားကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။ သိပ်ကြီးကြီးမားမား စားသောက်ဆိုင်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခပ်သေးသေးပါပဲ။ ဆိုင်ရှေ့မှာတော့ သစ်ပင်ပန်းပင် ပုပုဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို စိမ်းစိမ်းစိုစို နီနီပြာပြာ တွေ့ရတယ်။

နီနီပြာပြာ ဆိုတာက ပန်းပွင့်လေးတွေကို ပြောတာပါ။

ပန်းပွင့်လေးတွေက အနီရောင် အပြာရောင်... ချစ်စရာ လှလှပပလေးတွေလေ။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေက ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သိနေကြပုံပါပဲ။ ပျူပျူငှာငှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုကြတယ်။

အင်းလေ သူတို့ကတော့ ဖေဖေကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသူမှန်သမျှ ဒီလို ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုတာဟာ သူတို့အလုပ်ပဲနေမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ သူတို့က အကျွမ်းတဝင် ရှိနေပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည်ရယ်ပါ။

ဖေဖေက သူထိုင်နေကျ သူအထာကျတဲ့ တစ်ခန်းရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။
ကျွန်တော်တို့ အဲယားကွန်းပါတဲ့ မှန်တံခါး အလုံပိတ် အခန်း
တစ်ခန်းကို ယူလိုက်ကြတယ်။

‘ဟေ့... ပီကင်းဘဲကင် တစ်ပွဲ၊ ပြည်ကြီးငါးတစ်ပွဲ၊ ပုစွန်ကင်တစ်ပွဲ၊
ရွှေပဲကြီးကြော်တစ်ပွဲ၊ ဘီယာတစ်ဘူး၊ ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူး ခပ်မြန်မြန်
ချစမ်းကွာ’

ဘီယာတစ်ဘူးရယ်၊ အချိုရည်တစ်ဘူးရယ်၊ ဘဲကင်ရယ် အရင်
ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဖေနှိုက်တာ မစောင့်နိုင်လောက်အောင် ဆာနေ
တာမို့ ဘဲကင်ကို ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးဆွပြီး ခပ်မြန်မြန် ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်တယ်။ ချိုလိုက်တဲ့ဘဲကင်၊ နောက်ပြီး လျှာပေါ်မှာ အရည်ပျော်ကျ
သွားတယ်။

ဘဲကင်ကို သုံးကြိမ်လောက် ခက်ရင်းနဲ့ထိုးဆွပြီး ကျွန်တော် စားနေ
မိတယ်။ တော်တော် နူးညံ့ချိုမြတာပဲ။ သူများရဲ့အသားကို စားရတာများ
သိပ်အရသာရှိတာပဲ။ ပြီးတော့မှ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ နေသာထိုင်သာ
အတော်ရှိသွားမှ ကျွန်တော်ဟာ ကိုကာကိုလာ ဖျော်ရည်ကို မော့သောက်
နေမိတယ်။

မှန်တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာ
တယ်။

စားပွဲထိုးဆိုရင် စားပွဲဆားမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဟင်းပန်းကန် လာချ
ရမှာပေါ့။

နောက်ပြီး စားပွဲထိုးရဲ့ ရှူးဖိနပ်အသံ မဟုတ်ဘူး၊ ခွာမြင့်ဖိနပ်ရဲ့
အသံ။ ခွာမြင့်ဖိနပ်နဲ့ အုတ်သမံတလင်း ထိသံဟာ...

တောက်... တောက်... တောက်... တောက်...နဲ့။

တစ်ခန်းလုံးမှာလည်း ရေမွှေးနံ့တွေ ထုံယစ်လို့။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့်ဖေဖေနားက ကုလားထိုင် အလွတ်မှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပုံက ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှတယ်။

သူဟာ ကျွန်တော့်ထက်တောင်မှ ဖေဖေကို ပိုင်နိုင်ပုံပဲ။

ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းလက်ဆုံ စားရတာကို
ကျွန်တော် ကျေနပ်နေတုန်းမှာ သူ ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော် ခပ်ချဉ်ချဉ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဖေဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော်
ကြည့်လိုက်တယ်။

ဖေဖေမျက်နှာကလည်း ကျောက်ကျောတုံးရဲ့ အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်
လိုပဲ။

အေးစက်။

တင်းမာ။

ချောမွတ်။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ ဒီ
အမျိုးသမီး သူ့အနား ဝင်အထိုင်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်
သားသား မချနိုင်တဲ့ ခပ်တုံးတုံး ခပ်ထူထူ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်လို့။

ဖေဖေက ဘီယာဘူးကို စားပွဲပေါ် ချတယ်။

ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဘဲကင်ကို ထိုးဆွနေတယ်။

ဘဲကင် အသားနှစ်ဖတ်ကို သူ့ပါးစပ်ပေါက်ဆီ သယ်ယူနေတယ်။

ဘဲကင်ဟာ ဖေဖေပါးစပ်ထဲ ရောက်မသွားဘူး။

ဖေဖေဟာ ဘဲကင်ကို ဟိုအမျိုးသမီးရဲ့ ရဲတွတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းအဝ
ဆီ တွန်းပို့နေပြန်တယ်။

‘စားလေ’

ဖေဖေဟာ အစားအစာတစ်ခုခုကို သူမစားခင် ဒီအမျိုးသမီးကို
ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ဟောဒီလိုပဲ ခွံ့ကျွေးနေကျ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်က သူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို close up ရိုက်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်
ကားတစ်ကားရဲ့ ပြကွက်တစ်ခုလို ထိုင်ကြည့်နေမိပါတယ်။

ဖေဖေက ကျွန်တော် သူတို့ကို ကြည့်နေတာကို ရုတ်တရက် သတိ
ထားမိသွားသလိုပဲ။

ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ ကြည့်တယ်။

ဖေဖေမျက်လုံးတွေက ဒီတစ်ခါတော့ လွမ်းမိုးအနိုင်ယူတဲ့ မျက်လုံး
မျိုး မဟုတ်ဘူး။

တောယုန်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ လူသူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ပြူးကြောင်
ကြောင် မျက်လုံးမျိုးလေး။

နောက်ပြီး ဘီစကစ်ပုံးထဲက ဘီစကစ်ခိုးစားနေတုန်း သူ့မေမေ
မိသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုး။

ကျွန်တော်က ဖေဖေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စိန်းစိန်းကြည့်နေမိတယ်။
ဖေဖေ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို မရင်ဆိုင်ရဲသလို မျက်နှာလွှဲ
သွားတယ်။ ဖေဖေက ခက်ရင်းကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်တွေကို ပြန်ပြီး
ရုပ်သိမ်းတယ်။

ဘဲကင်ကို ထိုးစိုက်ထားတဲ့ ခက်ရင်းကို မူလပန်းကန်ပေါ် ပြန်တင်
ထားလိုက်တယ်။

ဖေဖေမျက်လုံးဟာ ပိုပြီး ပြူးကျယ်လာတယ်။

ဖေဖေ တကယ်ခံစားနေရတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြနေတာ
လား။ လူကြီးတွေက ရူးချင်ယောင်ဆောင်တတ်တယ်။

‘မင်း ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ’

ဖေဖေက အမျိုးသမီးကိုမေးတော့ အမျိုးသမီးက ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။
သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးလိုက်တဲ့အခါ ပိုမိုစိုစွတ်တောက်ပတာကို
ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

‘ကားမြင်လို့ ဝင်လာတာလေ’

သူကတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။
ပြုံးပြုံးလေးပါပဲ။ ဖေဖေဖြစ်နေပုံကို သူက ရယ်မောချင်နေသလားမှ
မသိဘဲ။

‘သူက ကိုယ့်သားလေ’

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖော်ရသားပဲ။ ဒါမှမဟုတ်
ဖေဖေဟာ ကျွန်တော်ပါလာကြောင်း (သားပါလာကြောင်း) ပြောတာ
လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

‘ဪ... ဪ... အခုမှ မြင်ဖူးတော့တယ် ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

သူဟာ စကားအဆုံးမှာ ဟင်း ဟင်း ဟင်းလို့ ဘာပြုလို့ ရယ်တာ
လဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ဒီအခန်းလေးဟာ ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့အတွက် စကားတွေ တွန့်
ဆုတ်၊ အမူအရာတွေ အေးစက်၊ လှုပ်ရှားမှုတွေ သေဆုံးနေတယ်လို့
ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ကိုကာကိုလာဘူးကို စားပွဲပေါ် ကျွန်တော်
ပြန်ချလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဖေဖေ’

‘ဟေ... မင်းက ဘယ်သွားမှာတုံး’

‘မြို့ထဲက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီပါ’

‘ဪ... အေး အေး မင်း ဖေဖေကားကို ယူသွားမလား’

‘မယူဘူး ဖေဖေ၊ သူတို့အိမ်က ဒီနားလေးတင်ပါ။ ကျွန်တော် လမ်း
လျှောက်သွားလိုက်ပါ့မယ်’

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ တစ်ဖက်ကို ချာခနဲအလှည့်
မှာ...

‘ဪ သားရေ... မင်းမှာ ပိုက်ဆံလိုဦးမှာပဲ၊ ရှေ့... ရှေ့ ဖေဖေ
ဆီက ယူသွားဦး’

ဖေဖေက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးရာတန်တစ်ထပ်ကို ထုတ်ယူပြီး
ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးနေတယ်။

ကျွန်တော် ဖေဖေပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို မယူဘဲ (ရုပ်ရှင်ဘိုင်စကုတ်
ထဲကလို) တစ်ဖက်ဆီ ချာခနဲ လှည့်ကာ ဖေဖေကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာ
ရမလား။

(လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ လူကြီးအပေါ်ထားရှိတဲ့ မာနနဲ့၊ သားတစ်ယောက်
ရဲ့ အဖေအပေါ်ထားရှိတဲ့ မာနနဲ့ပေါ့လေ။)

ဒါပေမဲ့ အဲဒီပြကွက်မျိုးက ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။

အခု လောလောဆယ်မှာ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာက ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီ
အိတ်ထောင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမှ မပါတာ။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ
မာနကြီးပြရတာ အရသာ သိပ်မရှိလှဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။
တခြားလူတွေတော့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ မာနကြီးချင်
ကြီးကြပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ လောလောဆယ် မာနကြီးဖို့ထက်
ဖောက်ခွဲချင်တယ်။

ဖောက်ခွဲတယ်ဆိုတာကလည်း လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများရှိမှ
အဲဒီ ပိုက်ဆံနဲ့ ပစ်ပေါက်၊ ဖောက်ခွဲလို့ကောင်းတာ မဟုတ်လား။

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ... သားမှာ ပိုက်ဆံလိုအပ်နေပါတယ်’

ကျွန်တော်က ဖေဖေပေးတဲ့ ငါးရာတန်တစ်ထပ်ကို လှမ်းယူပြီး
ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အသေအချာ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို အသေအချာ ထွက်လာ ခဲ့ပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့ ဟိုအမျိုးသမီး အခန်းထဲမှာ ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ခုန် ပေါက် နေရမယ်။

အဲဒါမှ ကျွန်တော် 'တန်'မယ်။

အခုနက ဖေဖေအနားမှာ (စားသောက်ဆိုင် မှန်လုံ အအေးခန်းထဲ မှာ) ကျွန်တော် အမှတ်မထင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုခုနဲ့ ကျွန်တော် လဲလှယ်ပစ်လိုက်ရမယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ဘာနဲ့ တူသလဲ။

ဘာနဲ့ တူသလဲ။

ဘာနဲ့ တူသလဲ။

ဟိုတစ်နေ့က ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဖတ်ရတယ်။

ပေါ်ပြူလာလား၊ မှုခင်းလား၊ နံနက်ခင်းလား၊ အလင်းတန်းလား တစ်ခုခုပဲ။

ငါးနှစ်သားလေးတစ်ယောက်ဟာ ငါးတစ်ကောင်ကို အရှင်လတ် လတ် ဝမ်းဗိုက်ထဲ မျိုချလိုက်တာတဲ့။ အဲဒီငါးဟာ ငါးနှစ်ရွယ်ကလေးရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ မသေသေးရင် ကလေး ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ။

လူကြီးတွေကကော ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးကြမှာလဲ။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ခုန အတွေ့အကြုံဟာ ငါးအရှင်လတ်လတ် စိုစိုစိမ်းစိမ်းကို ဝမ်းဗိုက်ထဲ မျိုချလိုက်ရသလိုပဲ။ ဘီလ်ကလင်တန်ဟာ မိုနီကာ လူဝင်စကီး ဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာ ချိန်းချိန်းတွေ့ခဲ့ပါသလဲ။

သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပဲလား။
 စားသောက်ဆိုင်မှာကော မတွေ့ကြဘူးလား။
 ကျွန်တော့် ဖေဖေကတော့ ခုလောက်ဆို ငြိမ့်နေရော့မယ်။
 ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆီကို ကျွန်တော် တန်းတန်းမတ်မတ် သွား
 တယ်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဟာ တွတ်တွတ်မောင်လား၊ လှထွန်းအောင်
 လား၊ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။
 ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှာ စုပါရဖ်တစ်စီးရှိတယ်။
 အဲဒီကားကို သူ့အဘိုးကြီးက သိပ်သုံးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်
 သူငယ်ချင်းပဲ သုံးတာ။

သူ့အိမ်ရောက်တော့ အခန့်သင့်ပါပဲ။ သူငယ်ချင်းဟာ အပေါက်ဝ
 မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လေချွန်လို့။
 ‘ဟေ့ကောင် အုပ်စိုးခိုင် ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ’
 ‘ဒီလိုပဲ ငါ မင်းဆီ တမင်လာခဲ့တာ’
 ‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘ငါ့မှာ ဓာတ်ဆီဖိုး အလုံအလောက်ပါတယ်။ ဘီယာဖိုး အလုံ
 အလောက်ပါတယ်။ မင်းကားကို ယူပြီး ငါတို့ လျှောက်မောင်းကြမယ်။
 ဘီယာသောက်ကြမယ်။ ကားမောင်းလို့ အားရရင် ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးချ
 ကြမယ်။ ရေကူးကြမယ်။ ပြီးတော့ ဘီယာပြန်သောက်ကြမယ်’

‘အိုကေ သူငယ်ချင်း အဲဒီအတွက်ဆို အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပဲ’
 ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကားကို မြို့အပြင်ကို လျှောက်မောင်းနေမိတယ်။
 အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်လည်း ကျွန်တော် မောင်းတယ်။ အနီးနားမြို့တွေ
 တောင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတယ်။ နောက်ပြီး တောင်တန်းတွေဆီ
 မောင်းကြတယ်။

ကားမောင်းလို့ အားရမှ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ကုက္ကိုပင်ရဲ့ အမြစ်တုံးကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး ဘီယာဘူးတွေ ဖောက်သောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ ရေကူးကန်မှာ ရေသွားကူးကြတယ်။

ကျွန်တော် ရေကူးကန်ထဲကို ရောက်မှပဲ ကျွန်တော့် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အရှင်လတ်လတ် ငါးကလေးဟာ 'ပလွတ်'ခနဲ ထွက်သွားပါတယ်။ ငါးကလေးဟာ ဘယ်အပေါက်က ထွက်သွားသလဲတောင် ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါဘူး။

ဖခင်နဲ့သားဟာ မေတ္တာတရားကို ထွန်းညှိပြီး နေ့လယ်စာ စားမလို့ လုပ်တုန်း ဟိုမိန်းမရဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။

အဲလို ခံစားရတယ်။

အဲ့ဒီဒဏ်ရာကို ပြန်လည်ချေဖျက်ဖို့ ကျွန်တော်ဟာ ကားမောင်းတယ်။

ရေကူးတယ်။

ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်တိုင်းမှာ သူ့ကို ကုဖို့ ဆေးဝါးဆိုတာ ရှိမယ်။ ဒဏ်ရာကို ပြန်လည်အစားထိုးဖို့ အသားမျှင်တွေလည်း ရှိမယ်။

အဲ့ဒီလို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်မိတယ်။ မှတ်ပလား။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားမောင်းရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ရေကူးကန်ထဲ ရေကူးရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းတာပါပဲ။

[၃]

ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဆက်တယ်လိုက် တယ်လီဖုန်း မရှိဘူး။
ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို အလွယ်တကူ အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ရတဲ့
ဆက်တယ်လိုက် တယ်လီဖုန်းလေ။

အဲဒါ မရှိဘူး။

အဲဒီ တယ်လီဖုန်းသာ ကျွန်တော်မှာရှိရင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
မှာရှိတဲ့ မိုနီကာလူဝင်စကီးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်။

ဘယ်မှာလဲ။

ဘယ်လိုလဲ။

မချော အခု ဘာတွေ လှုပ်ရှားနေသလဲပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာ တယ်ရီယာခွေးကလေးတစ်ကောင် ရှိတယ်။

အမွေးစုတ်ဖွား ခွေးအဖြူလေးလေ။ ခွေးကလေးရဲ့ နာမည်က မစ်ကီ
တဲ့။ မစ်ကီလို့ နာမည်မှည့် ဖြစ်တာကလည်း ဟိုတုန်းက မင်းသား Micky
Rouge ကို ကျွန်တော် ကြိုက်လို့ပါ။ အဲဒီ မင်းသားသရုပ်ဆောင်တာက
သွေးအေးအေး မှုန်တေတေလေ။ ကျွန်တော် အဲဒီ ဒီဇိုင်းကိုကြိုက်တယ်။
အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ခွေးကလေးကို မစ်ကီလို့ နာမည်မှည့်ခဲ့တာ။

ခွေးကလေးက Micky Rouge လိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြေးလိုက်လွှားလိုက်၊ ဆော့ကစားလိုက်၊ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်နဲ့ မျောက်လွှဲကျော်မဖြစ်လာဘဲ ခွေးဖြစ်လာတာ။ ကျွန်တော် အံ့တောင်အံ့ဩတယ်။

ဒါပေမဲ့ မစ်ကီကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်။

မစ်ကီကို ကျွန်တော် ချစ်တာကလည်း ကျွန်တော့်မေမေရဲ့ အငွေ့အသက်တွေက ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် လွှမ်းခြုံတွယ်ငြိလိုပါ။

ဪ... ကျွန်တော့်မေမေက ဆုံးသွားပြီလေ။ နှလုံးရောဂါနဲ့ မေမေကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့်မေမေ ရှိတုန်းကဆို မေမေက တယ်ရီယာ စုတ်ဖွားခွေးလေးတွေကို တအားချစ်တတ်တာ။ မေမေမှာ တယ်ရီယာ ခွေးလေးတွေ အများကြီးပဲ ရှိတယ်။

မေမေရဲ့ခွေးလေးတွေက ချောကလက် ကြိုက်တယ်။

ပန်းသီး ကြိုက်တယ်။

အမဲသား ကြိုက်တယ်။

ဟမ်ဘာဂါ ကြိုက်တယ်။

ဒင်မ်ဆမ် ကြိုက်တယ်။

နောက်ပြီး တစ်နေ့တစ်ခါ ခွေးလေးတွေကို ရေချိုးပေးရတယ်။ ခွေးလေးတွေက ရေချိုးရင်လည်း ကာမေဆပ်ပြာမွှေးနဲ့တိုက်ပေးမှ ကြိုက်တာ။ တခြားဆပ်ပြာနဲ့တိုက်ရင် ခွေးလေးတွေက 'ဝုတ်... ဝုတ်'လို့ ဟောင်တော့တာပဲ။

မေမေကတော့ ခွေးလေးတွေအပေါ် တကယ် စိတ်ရှည်ပါတယ်။ ခွေးလေးတွေအတွက် ကာမေဆပ်ပြာကို ဒါဇင်လိုက် ဝယ်ထားတယ်လေ။

မေမေ ဆုံးခါနီးမှာတော့ ကျွန်တော့်မေမေဟာ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းပဲ မှာသွားခဲ့တယ်။

‘သားရေ... ခွေးလေးတွေကို မေမေ ချစ်သလိုပဲ သားက ဆက်ချစ်
ပါ’တဲ့။

အဲဒီလို မေမေက ပြောသွားခဲ့တယ်။

သားရေ... မင်းဖေဖေ စကားကို နားထောင်နော်လို့မပြောဘဲ ခွေး
လေးတွေကို ဆက်ချစ်လို့ ဘာပြုလို့ မေမေ ပြောတာလဲ မသိဘူး။

မေမေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ မေမေ့ရဲ့ တယ်ရီယာခွေး
လေးတွေဟာ ညညဆိုရင် မေမေ့တင်ပေါ် တက်တက်အိပ်တိုင်း ဖေဖေ
က ခြေထောက်နဲ့ ကန်ကန်ချတယ်။

ခွေးလေးတွေကို မေမေ့လိုပဲ ကျွန်တော် အမဲသားကျွေးတယ်။

ဟမ်ဘာဂါ ကျွေးတယ်။

ချောကလက် ကျွေးတယ်။

မေမေ့လိုပဲ ကာမေဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ ခွေးလေးတွေကို ကျွန်တော် ရေ
ချိုးပေးပါတယ်။ တစ်ခုရှိတာက မေမေ့လိုတော့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ခွေး
လေးတွေကို ရေချိုးမပေးဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော်က ပျင်းတာကိုး။

ခွေးကလေးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် မေမေ့လောက် စိတ်မရှည်
တာတော့ အမှန်ပဲ။

မေမေ ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လခွဲအကြာမှာ ခွေးကလေးတွေဟာ တစ်
ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေသွားပါတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိသလား။

မေမေ့ရဲ့ခွေးကလေးတွေ သေသွားခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ
အပြစ်ရှိသလား။

[၄]

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တာတော့ ကျွန်တော်လည်း ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ပဲ၊ ဖေဖေလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့်
 အသက် ၂၁ နှစ်၊ ဖေဖေအသက် ၅၁ နှစ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ
 ဘယ်သူက ပိုပြီး သွေးသားအင်အားကောင်းပါသလဲ။ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ဆီမှာ မိန်းမတစ်ယောက် အမြဲ လိုအပ်သလား။ ဖေဖေနဲ့ကျွန်
 တော်ဟာ ဘယ်သူက ပိုပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုအပ်နေပါသလဲ။

မေမေ ကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်လခွဲအကြာမှာပဲ ဖေဖေက နောက်ထပ်
 အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင် အုပ်စိုးခိုင်၊ ရှေ့လဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ဖေဖေ မိန်းမ
 ယူတော့မယ်ကွ’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော့်ဖေဖေက တည့်ကြီး ချတာပဲဗျာ။ တကယ့်ကိုပဲ ပေါ်တင်
 ကြီး။ သူဟာ လုံးဝ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး စီစဉ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို မပြော
 မဖြစ် ဖွင့်ပြောတာလေ။

တကယ်ဆို...

သားရေ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရရင် ကောင်းမလား။ သားက မပြုစေချင်သေးရင်လည်း ဖေဖေ အိမ်ထောင်မပြုသေးပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေ သားလေးနဲ့ပဲ ဖေဖေ နေမှာပေါ့။

ဘာညာ...

အဲလိုလေး အင်ထရီလေး ဘာလေးနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို မစသင့်၊ မပျိုးသင့်ဘူးလားဗျာ။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ဖေဖေက တည့်ကြီးဗျာ။

ဖွင့်ချလိုက်တာ။

ရပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေတို့က လူကြီးမဟုတ်လား။ နောက် ပြီး ဒီစက်ရုံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်တာ၊ စီမံခန့်ခွဲတာကလည်း ဖေဖေပဲ မဟုတ် လား၊ ဘာမဆို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ ဖေဖေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာမှာလည်း အဲဒီ လုပ်ပိုင်ခွင့်ထဲက စာကြောင်းလေး တစ်ကြောင်းပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ဖေဖေ...။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နည်းနည်းတော့ ဖေဖေကို အတွန့်တက်ချင် သေးတယ်။

ဖေဖေကို ကျွန်တော် ဈေးဆစ်ကြည့်ချင်သေးတယ်။

‘ဟာဗျာ... ဖေဖေကလည်း မေမေဆုံးတာမှ ပူပူနွေးနွေး ရှိသေး တာပဲ’

‘ညော်... ငါ့သားရယ်၊ ပူနွေးပြီးသား ယောက်ျားတွေက ပူနွေးမှုကို အလျဉ်မပြတ်စေရဘူးကွ၊ ဖေဖေအတွက် တကယ် လိုအပ်နေလို့ပါကွာ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျ နားလည်လာမှာပါ’

ဖေဖေရဲ့အကြောင်းပြချက်က မဆိုးပါဘူး။

ပူနွေးပြီးသား ယောက်ျားတွေဟာ ပူနွေးမှုကို အလျဉ်မပြတ်စေရ ဘူးတဲ့။

အေးလေ... ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မီးဖိုတစ်ဖိုမှ
မဖိုခဲ့တာပဲ။

ပူနွေးမှုဆိုတာ ဘယ်လို နားလည်လိမ့်မလဲ။

ဖေဖေ ရင်ထဲမှာတော့ မီးဖို ဘယ်နှဖိုတောင်မှ ကျွမ်းမြောက်လောင်
နေသလဲ မသိဘူးနော်။

[၅]

ကျွန်တော့်ဖေဖေ ယူတဲ့မိန်းမဟာ ဟို စားသောက်ဆိုင် အအေးခန်း
ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ဆုံတဲ့ မိန်းမလို့ ကျွန်တော်က ထင်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။

အခု ဖေဖေ ယူလိုက်တဲ့မိန်းမဟာ အနေအထိုင် ပီရီသိပ်သည်း
တယ်။ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ
အောင် သူ နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ နေထိုင်ပြုမူ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှ ထိပ်တိုက် မတိုးခဲ့ပါဘူး။ သူ စာတတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

သူနဲ့ ကျွန်တော်အကြားမှာ တစ်ကြိမ်မှ ပြဿနာ မမွေးဖွားခဲ့သလို
တစ်ကြိမ်မှလည်း နွေးထွေးပွင့်လင်းတဲ့ မိတ်ဆွေဆန်မှုမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

ကျွန်တော့်ဖေဖေ နောက်မိန်းမယူတာကို ကျွန်တော် မကန့်ကွက်
ပါဘူး။ ကန့်ကွက်လို့လည်း ဘာမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကမ္ဘာကြီးဟာ လည်ပတ်ရွေ့လျားနေသလိုပဲ ဖေဖေကလည်း သူ လုပ်ရ
မယ့်အလုပ်ကို ရွေ့လျားလည်ပတ်စေမှာပါ။ တစ်မိနစ် ရပ်ဆိုင်းထားမှာ

ကျွန်တော်ဟာ ဂျစ်ပစီလေးများလား

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မကန့်ကွက်ခဲ့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ယားကျိယားကျိ ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။

ခင်ဗျားကော ခင်ဗျားအဖေ နောက်မိန်းမယူသွားရင် ဒီလိုပဲ ဘာသိ ဘာသာ နေမှာလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိဖြစ်ပေမဲ့ ဘာသိဘာသာ ပဲ နေခဲ့ပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့ကျွန်တော်ကတော့ လွဲခဲ့တာတွေ၊ လွဲနေတာတွေ အများ ကြီး ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ဖေဖေက မြန်မာသီချင်းဟောင်းတွေကို ကြိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်ဆူဆူ ခေတ်ပေါ် နိုင်ငံခြားသီချင်း တွေကို ကြိုက်တယ်။

ဖေဖေ မြန်မာသီချင်းဟောင်းတွေ ကြိုက်တာကို ကျွန်တော် မကန့် ကွက်ပါဘူး။ ဖေဖေ မြန်မာသီချင်းဟောင်းတွေကြိုက်တာဟာ ဖေဖေ နောက်မိန်းမ ယူသလောက်လည်း အရေးမပါပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လည်း မထိခိုက်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ နောက်မိန်းမယူတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဟာ အတွင်းစိတ်ကနေ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အပြစ်မြင်လာ ကြတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ဖေဖေကော၊ ကျွန်တော်ကော သိပ်ပြီး စိတ်မရှင်းလင်းကြဘူး။ ဖေဖေ ယူထားတဲ့ မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်မေမေ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် မေမေရဲ့ရာထူးကို ဝင်လုထားတဲ့ မိန်းမလို့ ကျွန်တော်က ခံစားမှု နည်း နည်းရှိနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း သူ့လိပ်ပြာသူ မလုံခြုံချင်ဘူး၊ ကိုယ့် လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကို တခြားလူက လက်ညှိုးထိုးမှာ

စိုးရိမ်ပြီး ကိုယ်က ဦးအောင် တစ်ဖက်သားကို လက်ညှိုးပေါင်း တစ်
သောင်းထိုးပြီး ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် လုပ်တာမျိုးတွေ ရှိတယ်လေ။

ကျွန်တော်ဟာ ကက်ဆက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ CELINE DION ရဲ့
THE REASON ကို ကျယ်ကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး Feel တွေတက်နေချိန်
မှာ ဖေဖေက ဗြုန်းဗြုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်ချလာတယ်။

‘ဟေ့ကောင် အုပ်စိုးခိုင်း... မင်းက ဘာကောင်လဲကွ၊ မင်းက ဒီ
အင်္ဂလိပ်စာသားတွေကို နားလည်လို့လား၊ ဒီလို ဆူဆူညံညံ အသံတွေကို
နားထောင်တဲ့အတွက် မင်းမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသွားသလဲ’

ဖေဖေက အဲလို ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်ပြီး Free kick ကြီး kick
ထည့်တော့တာပဲ။

ဂီတမှာ လူမျိုးကန့်သတ်ချက် ရှိသလား။

ဂီတမှာ ဘာသာစကား ကန့်သတ်ချက်ရှိသလား။

သီချင်းစာသားတွေ လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်ပေမဲ့ အဲဒီသီချင်း
ကပေးတဲ့ ခံစားမှုကို ကျွန်တော် ရနေတယ်။ ကျွန်တော်ရလို့သာ ကျွန်
တော် Feel တက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်သီချင်းက ဘာမှ မရရင်
Feel တက်ပါ့မလား။

ဒါကို ကျွန်တော့်ဖေဖေ နားလည်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်
ပြောရပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် မြန်မာလိုပြန်ပြောတဲ့ ဘာသာစကားကို ဖေဖေ
နားလည်ပေးလို့ရမှာလား။

လွဲတာက ဘာသာစကားမဟုတ်ဘူး။

လွဲတာက ခံစားမှု ဖြစ်နေတယ်။

ခံစားမှုချင်း လွဲရင် သွားကြရော။

နောက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်တဲ့။

မင်းမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသွားသလဲတဲ့။

ဖေဖေမေးခွန်းကတော့ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါသလား။

ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့လေ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သွေးတွေဟာ ခံစားမှုတစ်ခုနဲ့ ဆူပွက်နေချိန် မှာ အဲဒီသွေးရဲ့ ဆူပွက်မှုနဲ့ ဒီဂရီတူညီတဲ့ သီချင်းတွေကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြီး နားထောင်တယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိမှုပါပဲဗျာ။

ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ခဲ့ပါဘူး။

ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုတဲ့ သွေးများကို ကျွန်တော် နားလည် လက်ခံလို့ရပါတယ်။

တကယ် နားလည် လက်ခံလို့ရတယ်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ခံစားမှုတစ်ခုနဲ့ ဆူပွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့သွေးတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ဖေဖေက နားလည်ဖို့ တစ်ခါမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ...

သားဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကိစ္စရပ်တွေနဲ့ ကြုံကြိုက်ရင်တောင်မှ ပျော်စရာကောင်းအောင် တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ပြောင်းလဲ အစားထိုးပြီး နေတတ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါ သားရဲ့ အလေ့အကျင့်ပါ ဖေဖေ။

လောကကြီးဟာ ရယ်စရာကြီးပါ ဖေဖေရယ်။ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာလည်း တကယ့် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှင်သန်နေပါပကော။

ဖေဖေဟာ ရယ်စရာလူတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ပုံ ပိုမို ပီသဖို့အတွက် နက်စ်ကော်ဖီတွေ၊ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်သုတ်တွေ၊ ဟမ်ဘာဂါတွေ၊ ဆင်း

ဒဝစ်တွေ၊ ဝိစကီအရက်တွေ၊ စီးကရက်တွေက ဖေဖေ အသွေးအသား
တွေကို သွန်းလောင်း အားဖြည့်ပေးခဲ့ပေါ့။

ဒီကမ္ဘာမှာ ရယ်စရာတွေ များများလုပ်ပါ ဖေဖေ။

ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေရဲ့ ရယ်စရာ အပြုအမူတွေကို သားတို့ ထိုင်
ကြည့်ပြီး သားတို့ ရယ်မောနေချင်တယ်။

[၆]

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဗီဒီယိုကြည့်တဲ့နေရာမှာတော့ ပြဿနာရယ်။
ဒီလိုလေ အကြိုက်ချင်း မတူကြဘူးပေါ့။
ဗီဒီယိုကြည့်တဲ့နေရာမှာလည်း ကျွန်တော့်ဖေဖေက ရယ်ရပြန်ပါ

ရော။

(ကျွန်တော့်အတွက်)

ဖေဖေကလေ တကယ်ပဲ။ သူ့မိန်းမက ခရမ်းသီးတစ်လုံးကိုကိုင်

ပြီး...

‘အစ်ကိုကြီးရေ... ဟောဒီမှာ ပန်းသီးလေး ချစ်စရာလေးနော်’လို့

များ ပြောရင်...

ဖေဖေက ခရမ်းသီးကို ပန်းသီးအမှတ်နဲ့ တခြမ်းခြမ်း ကိုက်စားမှာ

သေချာတယ်။

ဖေဖေ အရင်တုန်းက မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေကို ဒီလောက် မကြိုက်

ပါဘူး။

အခုတော့ သူ့မိန်းမကြိုက်တဲ့ မြန်မာဗီဒီယိုမင်းသား ငယ်ငယ်ချော

ချောလေးတွေကို...